

gode Onkler har forkælet hende med Gaver, saa hun næsten gaar og vader i Legetøj. Men prøver man at trøste hende med den kostbare Dukkelse, der er stadset op som en Prinsesse, vrisser hun bare. Der er ingenting, der er hende tilpas, og hun lider selv under det. Se, en erfaren Mor kender nu straks den Tilstand, og hun veed ogsaa Raad for den. Hun lægger Barnet over sit Knæ og giver det en god Endefuld. Saa skriger den lille Pige ganske forskrækkeligt op. Hun har jo ingenting gjort, ikke slaaet noget itu, ikke løjet eller sagt uartige Ting, — hun føler sig saa gruelig forurettet. Men allerede, mens hun bagefter staar og græder med Hovedet i sin Mors Skød, falder der en forunderlig Fred og Hvile over hendes Sind. Hun hører sit lille Hjerte banke, og det er, som om hun vaagner op af en grim Drøm og kender sig selv igen.«

Han maatte her standse lidt paa Grund af fornyet Uro i Salen. Et Par unge Mennesker, der havde forstaaet, at de af Vanvare var kommen til et Vækkelsesmøde, trængte sig støjende hen mod Udgangen; og dette Opbrud blev Signalet til en almindelig Udvandring af skuffede Tilhørere. Heden i Salen var nu ogsaa hel kvælende. En Del Vinduer var bleven lukket op, men herigennem strømmede Stanken ind fra Hestestalden nedenunder og fra en Baggaards Retirader.